

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ – ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Ο Ρωμύλος τήν άβδομάδα
'διαν έχω έξυπνάδα
συνδρομητάς θά δέχωμαι
σαναχ 'στάς 'Επαρχίας
πειδή καιρούς πιωχείας
συνδρομή γιά κάθε χόδνο
— μόνο μιά φορά θά βγαίνη.
κι' διότε μονι κατεβαίνη.
διότι τούς ανέχομαι,
και 'στό 'Εξωτερικόν.
τρέγει τό 'Ελληνικόν.
φράγκα δώδεκα και μόνο,

"Έτος χλια δικταίδα κι' άγδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

γιά τά ξένα δημοις μέρη
"Άλλ' έδω συνδρομηταί
κι' δσα φύλλα κι' δν κρατής
Κι' ούτε θέλω νιαραβέρι
Γράμματα και συνδρομοί
Μές' στών φόρων τήν άνταρα
— δεκαπέντε και 'στό χέρι.
δὲν θα γίνονται ποτέ,
δὲν περηφάς συνδρομητής.
μὲ κανένα κανονιέρη.
άποστέλλονται ο' έμε.
κι' άρωμός μας μιά δεκάρα.

Έπτά και δέκα μηνός Γεννάρη,
παντού άνθιζει έλγας κλωνάρι.

Έκατὸν πενήντα δύο,
ἀλλαγή 'στό 'Υπουργείο.

"Ανοιξε, πόρτα τῆς Βουλῆς,
φωνάζει κάθε σεβταλής.

της πόρτα τῆς Βουλῆς, γιά νάμπη τό άσκέρι,
έκουσαμε όχλοβοή και νέο νταραβέρι.
ιούς, πόρτα τῆς Βουλῆς, γιά νάμπουν οι πατέρες
δάρναις, μὲ κλαδιά έλγας, μὲ κόκκιναις παντζέραις
σχέδια πολιτικής, μὲ λόγους, μὲ μπαστούνια,
έκουσαμε ρητορική, ν' άκούσαμε κουδούνια.

"Ανοιξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, νά 'μπη ο Μολαΐτης,
πού τήγ 'Ελλάδα μιά φορά θά θρέψη μὲ παντζάρια,
άνοιξε, πόρτα, γιά νά 'μπη και ο Μητροπολίτης,
και ή 'Αγία Σύνοδος μ' εύχαις και συναξάρια,
ἀπό τή σάλα τῆς Βουλῆς τὸν διάδολο νά βγάλη
και νά μας 'πη παππᾶς 'στ' αὐτὶ και διάκος 'στό κεφάλι.

ιούς, πόρτα τῆς Βουλῆς, γιά νάμπη μὲ καμάρι
χρίσις Πρωθυπουργός τοῦ δοξασμένου κράτους
τὸν καθένα του μπεμπέ, μὲ κάθε του ζαγάρι,
και μὲ τοὺς Κοτσομπλήδες του και τοὺς Καββαλζερά-
[τους]
μέριων τόπον, δρχοντες, κι' άνοιξατε τὰ θύρας
κικαθέτους σιδαρούς και μυστικούς κλητήρας.

"Ανοιξε πόρτα τῆς Βουλῆς και γιά τὸν Βασιλῆα
μὲ τή χρυσή Βασιλισσα και μὲ τή φαρελιά,
τὸν τυπωμένο λόγο του νά βγάλη ἀπ' τήγ τσέπη
και νά μας 'πη σὰν Βασιληγᾶς ἐκεῖνα όποι πρέπει,
πὼς δηλαδή τοῦ 'χάλασαν τὰ γλέντια τὸ στομάχι
και μ' δλους κι' δλαις πάντοτε πολὺ καλὰ πὼς τάχει.

ιούς, πόρτα τῆς Βουλῆς, νά 'μπη κι' ο Δεληγγάνης,
έρμαιον σκευωριῶν και 'Αγγλικής πλεκτάνης,
μένος, κατακίτρινος, χωρίς μιλιά στὸ στόμα,
τὸ κομματιασμένο του κι' άφρωστημένο κόρμα,
τοῦ τὸ βλέπουν και τὸ κλατν ἀντίπαλοι και φλοι,
κι' ένα μονάχα τοῦμεινε, ή δόξα τοῦ 'Απρίλη.

"Ανοιξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, γιά νάμπη τό άσκέρι,
ν' άκούσαμε όχλοβοή και τόσο νταραβέρι.
"Ανοιξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, νά 'μπω κι' έγω μὲ άλλους,
νά 'δω τούς νέους βουλευτάς, τούς νέους παπαγάλους,
νά ειρπορέσω τήγ πολιτική νά νοιώσω,
και δεξιά κι' αριστερά δρό φάσκελα νά δώσω.